

gaa ind paa det, er det af andre Hensyn, og fordi han mener, det kan blive nødvendigt. Jeg haaber, at denne Nødvendighed ikke skal finde Sted, det vilde gøre mig ondt, om man skulde vedtage noget saadant,

Jeg har saa et Par Bemærkninger, som ere fremkaldte af Udtalelser under den foregaaende Diskussion. Den ene vil jeg rette til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), Socialdemokraternes Ordfører. Da jeg forrige Gang havde Ordet, tillod jeg mig at sige, at de ogsaa have brudt Løfter, og at de i Fremtiden, hvis de kom til Styret, ikke vilde kunne holde de Løfter, de have givet. Nu skal jeg indrømme det ærede Medlem, at jeg føler mig overbevist om, at ligesom han ærligt og redeligt har arbejdet paa den Sag, han tjener nu, saaledes vil han ogsaa gøre det, i hvilken Stilling han end maatte komme. Han vilde arbejde ærligt og redeligt, det tror jeg. Men det ærede Medlem ved jo ogsaa godt, at det ikke er tilstrækkeligt, og ved jo godt, at det ikke er saadan at omforme Samfundsforholdene. Det gaar nu en Gang ikke ved at trykke paa en elektrisk Knap, og saa sker det hele. Nej, der skal et stort Arbejde til, og det Arbejde maa komme lidt efter lidt, hvis man ikke vil slaa i Stykker, hvad man helst saa helet og forbedret. Men det vil medføre, at mange blive misfornøjede i samme Maal, som de nu ere misfornøjede med Venstreregeringen i den Tid, vi have haft den. Der vil være en Snedker Willumsen og andre Mænd ogsaa til den Tid indenfor Socialdemokraternes Lejr, Folk, som ville være misfornøjede med de Fremskridt, der ere naaede, selv om der er gjort et stort Arbejde for at naa dertil. Der er Folk, som ville frem, Folk, som ikke kunne forstaa, at det varer saa længe, overhovedet Folk, som ikke ville kunne forstaa noget af det hele. Og de, der staa for Styret, ville da ogsaa blive misundte, og man vil benytte alle de Midler, der staa til Raadighed, for at komme dem til Livs. Man vil beskyldte dem for at have brudt deres Løfter, vil bruge stærke Ord og sige, at de have forladt deres gamle Standpunkter, akkurat som man nu gør det. Og skulde der være en eller anden Storforbryder, som vilde klynge sig til det ærede Medlem eller til den, der til den Tid staa i Spidsen, saa vil han, selv om han er aldrig saa ren, dog komme til at lide derunder. Det ærede Medlem eller de, der ellers staa i

Spidsen til den Tid, ville ikke gaa fri for Paastande om brudte Løfter osv., selv om de have aldrig saa ren en Samvittighed i den Sag.

Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), ganske kort for øvrigt. Det ærede Medlem var heller ikke fornøjet med, at jeg talte til ham om brudte Løfter, han syntes ikke om, at jeg nævnedes, hvad Odenseprogrammet indeholdt, og talte om de Herrerarbejde for at opfylde det. Det ærede Medlem syntes ikke om, at jeg udtalte, hvordan hans militære Standpunkt skulde have været, om det skulde have opfyldt de Løfter, Odenseprogrammet indeholdt. Jeg kan jo nok forstaa, at det ikke kan være det ærede Medlem behageligt, for han maa jo erkende, at alt det Arbejde, som her er gjort for at fremme Program-Punkter, der have staaet paa Odenseprogrammet, og som ogsaa have staaet paa Venstres Program, har han ikke gjort det mindste for at fremme. Nej, det ærede Medlems Parti har tværtimod stemt imod og arbejdet imod de Fremskridt, vi have arbejdet for, idet de paa den Maade have ment at fremme deres Sager, formodentlig. Men Forholdet er blevet det, at vi havde staaet stærkere i det Arbejde, vi have ført, dersom de Herrer havde støttet os og havde holdt deres Program, ikke havde brudt det ved at holde sig alene til Ministerstormerier og deslige.

Det ærede Medlem udtalte, at han var fornøjet med det Arbejde, han havde udført. Det ærede Medlem sagde, at det var selvfølgelig, at man maatte bekæmpe Ministeriet, og at man maatte bekæmpe Venstre eller det Parti, han jo rigtignok vil nægte Venstrenavnet. Det bliver nu det ærede Medlems Sag. Men han var fornøjet med Resultaterne, og naar det ærede Medlem er fornøjet, saa kan jeg jo ogsaa være fornøjet. Jeg vil dog minde om, at i 1905, da de Herrer traadte ud af Venstre reformpartiet, da var de, om jeg husker ret, 12—13, medens de nu ere 15. Efter at de have taget al den Støtte, de have kunnet faa gennem Samarbejde med Socialdemokraterne, og efter at de have haft den meget vægtige Støtte sidste Aar, foran det sidste Valg, af Alberti, er det nu gaaet 2—3 Pladser frem. Naar det ærede Medlem er fornøjet med de Resultater, saa kunne vi ogsaa være det.

Endelig skal jeg sige nogle Ord om Forliget. Det Ord har man hørt summe her i Salen og ude omkring, og man har